

"ÄLÄ UNOHDA LAUPEUTTA"

"Älä unohda laupeutta, älä uskollisuutta - kiedo ne kaulaasi, kirjoita sydämesi tauluun, niin saat rakkautta ja kiitosta sekä Jumalalta että ihmisiltä. Älä jätä elämääsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydämestäsi Herraan. Missä kuljetkin, pidä hänet mielessäsi, hän viitoittaa sinulle oikean tien." *Snl.3.1-6*

Olen ajatellut viimeaikoina tämän jakeen ajatusta laupeudesta ja sen suurta merkitystä elämässämme ja ihmis-suhteissamme. Kovin paljon menetämme ja tuhoamme unohtaessamme käyttäen tätä miltei "jumalista" elementtiä.

LAUPEUS VAI LOUKKAAVAT SANAT

Aina silloin tällöin näemme tai saatamme kuulla riidan aiheuttamia sora-ääniä. Niissä tilanteissa olisi hyvää hillitä omia tuntemuksia, vihaa ja katkeruutta ja toimia Raamatun neuvon mukaan:

"Leppeä vastaus taltuttaa kiukun, mutta loukkaava sana nostaa vihan." (Snl.15:1)

Voimme siis osoittaa toinen toisillemme laupeutta erilaisin välinein.

Laupeus on käytännössä armahtamista, avun tarjoamista ja huomioimista, pahan kostamista hyvällä, heikomman suojiinsa ottamista, itsensä kieltämistä jne.

Voimme nähdä tätä kaikkea Jeesuksen elämässä - siinä, miten Hän suhtautui kanssamatkaajiin Raamatun päivinä. Ei Hän ollut "selkärangaton nuoleskelija", mutta Hän tiesi, koska sanoa; *"en minäkään sinua tuomitse"*, tai, *"mene, äläkä täst' edes syntiä tee"*, ja taas toisaalla; *"ota vuoteesi ja käy."* Laupeutta syvimmillään on mielestäni Jeesuksen sanat; *"Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."*

JUMALA OSOITTAU LAUPEUTTA

Kerran unessa, jo jokin aika sitten, muistan, kuinka hyvältä tuntui kuulla Jumalalta nuo sanat. Olin siinä unessa kokouksessa ja aikomukseni oli tunnustaa julkisesti kaikille ihmisille oma syntisyyteni ja kertoa kaiken, missä olin erehtynyt ja rikkonut Jumalaa tai ihmisiä vastaan. Avatessani suuni puhuakseni, kuulin vain äänen: "Sinun syntejäsi ei ensinkään muisteta." Siinä unessa pyyhkäistiin muistini ikään kuin tyhjäksi enkä voinut kertoa mitään - ei ollut syntejä! Ne oli heitetty pois, anteeksi annettu!

Vaikka se oli unta, uskon Jumalani halunneen sanoa, että menneet on pois pyyhitty. Niitä ei tarvitse enää muistella. Hänellä on valta antaa synnit anteeksi. Saan siis olla Hänen edessäni nöyränä, armahdettuna, - Jumalan lapsena!

Älkää entisiä muistelko, älkää menneistä välittäkö. Katso, Minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa? Niin, Minä teen tien korpeen, virrat erämaahan. Minua kunnioittavat metsän eläimet, aavikkosudet ja kamelikurjet, koska Minä johdan vedet korpeen, virrat erämaahan,

antaakseni kansani, Minun valittuni, juoda. Kansa, jonka Minä olen itselleni valmistanut, on julistava Minun kiitostani. (Jes.43:18-21)

HARJOITA LAUPEUTTA

Nykypäivänä kaiken kiireen keskellä laupeuden harjoittaminen on usein vaikeaa.

Voin miettiä omalla kohdallani esimerkiksi tilannetta, jossa ajan autoa. Sitten joku toinen kääntyy röyhkeästi eteeni ja vielä hidastelee ilman pienintä aikomustakaan tehdä tilaa muille. - Mitä teen silloin? Toisen ihmisen kiusanteko suuttuttaa ja näyttää vieläpä siltä, että tämä nauttii nähdessään toisen suuttumuksen. Joskus on parempi heittää mielestä pois kiukku ja yrittää ajatella jotain muuta ja antaa toisen toteuttaa elämänsä unelmaa "häirikkönä".

Voinhan aina rukoilla itseni ja hänen puolestaan ja pyytää, että Jumala kasvattaisi meitä. Toisaalta voin myös ajatella niinkin, että Jumala on sallinut tällaisen koetuksen, jossa minun tulisi olla kestävä. Jospa minulle opetetaan siinä tai vastaavassa tilanteessa itsehillintää "käytännön harjoittelussa"? Luullakseni tämä juuri on valvomista, sen tutkimista, miten elän ja käyttäydyn. Voin ajatella, että onko "nyrkin puiminen" elämistä evankeliumin arvon mukaisesti?

"Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan sallissaan kiusauksen Hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää." (1.Kor.10:13)

PIENI HETKI LAUPEDELLE

Ajattele, mitä tämä pieni hetki on iankaikkisuuden rinnalla? Luopuessani oikeuksistani pieneksi hetkeksi, saatan tehdä jotain, millä on iankaikkisuusarvoa. Laupeus onkin yksi niistä käytännön asioista, jota voimme harjoittaa tehdessämme evankeliumin työtä. Aina ei ole tilaa saarnalle tai musiikkiesityksille, mutta voimme, kuten sana opettaa; *"voittaa heidät sanoittakin Kristukselle." (1.Piet.3:1)*

JUMALA ODOTTAA LAUPEUTTA MYÖS MEILTÄ

Jumala tahtoo meiltä armahtavaisuutta ja laupeutta. - Jo pelkästään siksi tämä on tärkeitä huomioida elämässämme.

"Sillä laupeutta Minä haluan enkä uhria, ja Jumalan tuntemista enemmän kuin polttouhreja." (Hoos. 6:6)

Saatamme rukoilla *"tapahtukoon Sinun tahtosi,"* mutta annammeko tilaa itsessämme Jumalan tahdolle? Ojentaudunko uskollisesti Hänen tahtonsa mukaisesti Jumalan halutessa muuttaa minua ja käytöstapojani?

- Itsessäni ei ole siihen voimaa, mutta Jumalan auttamana saan kasvaa ja vahvistua juurtuen Kristuksen rakkauteen. - *"Kaiken minä voin Hänessä, joka minua vahvistaa."*

"Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla Hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut -" Ef.2:4-5